

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ในด้านการเรียนการสอน ครูเป็นบุคคลที่สำคัญยิ่ง ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนมากกว่าบุคคลอื่นใด เนื่องจากครูเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับนักเรียน และมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการตลอดจนการอบรมสั่งสอน แนะนำให้นักเรียนมีความรู้ ความประพฤติ คุณธรรมและทัศนคติไปในทางที่ดี ให้เหมาะสมกับสภาพและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน การอบรมสั่งสอนของครูจะทำไ้ผลดี มีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ครูจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ วิธีการหนึ่งที่ครูควรใช้ คือ การสร้างสภาพแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยพยายามหาสิ่งล่อใจมากระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ เกิดแรงจูงใจ และมีพฤติกรรมไปในทางที่ปรารถนา วิธีสร้างสภาพแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียนนั้น ครูส่วนใหญ่มักใช้คำพูดเป็นตัวกระตุ้นหรือเร้าเร้าให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือลงใจซึ่งพฤติกรรมที่ครูปรารถนา คำพูดที่ไข่มักอยู่ในรูปของคำพูดที่เป็นการชมเชย การตีเตียนในผลงานหรือการกระทำ การโ้ก่าดั่งใจ การบอกให้ทราบผลงาน ตลอดจนคำพูดเร้าเร้าให้นักเรียนอยากปฏิบัติตาม เป็นต้น แต่สิ่งที่มีนิยมนำใช้กันมากที่สุด คือ การให้คำชมและคำติ ครูมักใช้การชม การติ เป็นเครื่องล่อใจให้นักเรียนตั้งใจเรียน ปฏิบัติตามคำสั่งของครูหรือทำงานให้ไ้ผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือเมื่อนักเรียนทำงาน หรือมีพฤติกรรมเป็นไปตามที่ครูปรารถนา ครูก็จะให้คำชมเชยเพื่อให้นักเรียนเกิดกำลังใจและลงใจซึ่งพฤติกรรมนั้นในตัวเองเดียวกัน ถ้านักเรียนเรียน ทำงาน หรือมีพฤติกรรมไม่เป็นที่พอใจ ครูก็จะใช้การตีเตียนควยวาวจา เพื่อให้นักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียน การทำงานเสียใหม่ให้ดียิ่งขึ้น หรือเป็นไปตามที่ครูปรารถนา เป็นต้น

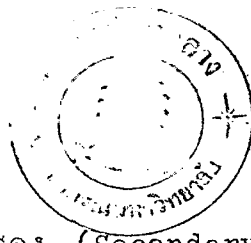
คำพูดเหล่านี้จัดว่าเป็นการเสริมแรงควยวาวจา (Verbal Reinforcement) ชนิดหนึ่ง ซึ่งในเรื่องการเสริมแรง (Reinforcement) นี้ได้มีนักการศึกษา นักจิตวิทยา

ทำการศึกษากันมาเป็นเวลานาน พาลอฟ¹ (Pavlov) เป็นนักจิตวิทยาคนแรกที่ใช้คำนี้ โดยให้ความหมายว่า "เป็นสิ่งที่ไม่มีเงื่อนไข (Unconditional Stimulus) ที่มาภายหลังสิ่งที่มีเงื่อนไข (conditional stimulus) ในการทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไข (Classical Conditioning Learning) ต่อมาคำว่า การเสริมแรงนี้ ได้เป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ความหมายของคำว่า การเสริมแรงที่ใช้กันในปัจจุบันหมายถึง การให้รางวัลหรือการลงโทษ² โดยใช้คำว่า การเสริมแรงในทางบวก (Positive Reinforcement) สำหรับการให้รางวัล และการเสริมแรงในทางลบ (Negative Reinforcement) สำหรับการลงโทษ แต่ในทางปฏิบัติ การเสริมแรงมักจะมี ความหมายเช่นเดียวกับการให้รางวัล (reward) การเสริมแรงทำหน้าที่กระตุ้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างนิสัยของบุคคล และเป็นสิ่งจำเป็นในการคงไว้ซึ่งนิสัยนั้นด้วย

การเสริมแรงมีทั้งการเสริมแรงในทางบวก (Positive Reinforcement) และการเสริมแรงในทางลบ (Negative Reinforcement) ซึ่งแต่ละอย่างอาจจะจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ การเสริมแรงลำดับแรก (Primary Reinforcement) และการเสริมแรงลำดับที่สอง (Secondary Reinforcement) การเสริมแรงลำดับแรกคือสิ่งที่ทำหน้าที่สนองความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น ส่วนการเสริมแรงลำดับที่สองไม่ได้ทำหน้าที่สนองความต้องการทางร่างกายโดยตรง แต่เป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้อง (associated) กับการสนองความต้องการนั้น ตัวอย่างเช่น เสียงกระดิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาหารในการทดลองของพาลอฟ ในกรณีนี้เสียงกระดิ่งจึงเป็นรางวัลและเราเรียกว่าเป็น

¹Norman L. Munn, Psychology. 4th ed. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1961), p. 377.

²Edward L. Thorndike, The Psychology of Learning (New York : Teacher College Columbia University, 1930).

การเสริมแรงลำดับที่สอง การเสริมแรงลำดับที่สอง (Secondary Reinforcement) อาจจะเป็นคำพูด การแสดงท่าทีพอใจ การให้ความยกย่อง หรือคะแนนสอบที่ให้ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้นับว่ามีบทบาทและมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการเรียนรู้ และการสร้างสภาพแรงจูงใจของบุคคล

ดังนั้นในกรณีนี้การเสริมแรงควยวจา แบบการชมเชยจึงจัดว่าเป็นการเสริมแรงในทางบวก (Positive Reinforcement) แบบการเสริมแรงลำดับที่สอง (Secondary Reinforcement) ส่วนการใช้การติเตียนควยวจาเพื่อให้นักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรม การเรียนการทำงานเสียใหม่ให้ดียิ่งขึ้น หรือมีพฤติกรรมไปตามที่ครูปรารถนาในกรณีนี้การติเตียนจัดว่าเป็นสิ่งเร้าไม่พึงปรารถนา (aversive stimuli) ที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง³ (avoidance learning) ทั้งการชม การติ เป็นสิ่งที่มีบทบาทที่สำคัญในการเรียน การสอน เพราะเป็นสิ่งที่ครูนิยมใช้กันมาก ดังนั้น ปัญหาเรื่องการชม การติที่มีผลต่อการเรียน การทำงานของนักเรียน จึงเป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจอย่างยิ่งจากนักการศึกษา นักจิตวิทยา ครู ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับอบรมสั่งสอนเด็ก จึงได้มีการศึกษาวิจัยเรื่องผลของการชม การติ ที่มีต่อการเรียน การทำงานของนักเรียนกันมานานในต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น เฮิร์ดลอค⁴ (1925) เคเนดี⁵ (1964) และแวนเดอไรท์⁶ (1964) เป็นต้น และต่อมาได้มีการศึกษาทดลองผลการใช้การชม การติ ที่มีต่อการเรียน

³ Robert M.W. Travers, Essential of Learning (New York : The Macmillan Company, 1967), p. 79.

⁴ Wallace A. Kenedy, and Herman C. Willcut, "Praise and Blame as Incentives," Psychological Bulletin. Vol. 62(1964), p. 322.

⁵ Ibid., p. 32.

⁶ Hani Van de Reit, "Effects of Praise and Reproof on Paired-Associated Learning in Educational Retarded Children," Journal of Educational Psychology. Vol. 55(1964), pp. 139-143.

การทำงานของนักเรียนที่มีเพศ วัย ระดับสติปัญญา ความสามารถทางด้านวิชาการ ฐานะทางเศรษฐกิจและบุคลิกภาพต่างกันควย เพื่อที่จะหาข้อสรุปให้แน่นอนว่า การชม การติ จะมีอิทธิพลต่อการเรียน การทำงานของนักเรียนหรือไม่อย่างไร ปรากฏว่าผลของการศึกษาทดลองนั้นแตกต่างกันออกไป การศึกษาวิจัยส่วนใหญ่พบว่า การให้การเสริมแรงควยวจาจะมีผลต่อการเรียนการทำงานของนักเรียน การชมเชยทำให้นักเรียนเรียนหรือทำงานได้ดีกว่าการได้รับการติเตียนหรือการที่ไม่ได้ทำอะไรเลย

ผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องการให้การเสริมแรงควยวจาที่มีต่อการเรียน การทำงานของนักเรียนมาก และเห็นว่า การชม การตินั้นมีบทบาทที่สำคัญในการสร้างสภาพแรงจูงใจให้เกิดในตัวผู้เรียน ผู้ปฏิบัติงาน การเลือกตัวเสริมแรงให้เหมาะสมกับบุคคลและสภาพการณ์เป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้นการที่ครูจะใช้การเสริมแรงควยวจาในการเรียน การสอน ให้ได้ผลดีนั้นครูจำเป็นจะต้องพิจารณาให้ดี ครูจะต้องเข้าใจและเลือกใช้ตัวเสริมแรงให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของนักเรียนและสภาพการณ์ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและทำให้นักเรียนมีความสนใจ มีกำลังใจที่จะเรียนหรือทำงานให้ดีขึ้นในชั้นเรียนต่อไปตามทีครูปรรณาได้ การเลือกใช้การเสริมแรงจึงมีผลต่อการสร้างสภาพแรงจูงใจและมีผลทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมแตกต่างกันได้ ผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับการเลือกและการใช้การเสริมแรงควยวจาให้เหมาะสมกับบุคคลเป็นพิเศษ และเห็นว่าเด็กในโรงเรียนโดยทั่วไปที่เราสามารถสังเกตเห็นบุคลิกภาพที่แตกต่างกันโดยมีสองประเภท คือ ประเภทที่ชอบคุย สั้งสรรคกับผู้อื่นอยู่เสมอ กับประเภทที่ชอบอยู่เงียบ ๆ ไม่ชอบสั่งสรรคกับใคร ซึ่งนักเรียนทั้งสองประเภทนี้มีลักษณะที่จัดอยู่ในบุคคลที่มีบุคลิกภาพประเภทแสดงตัว (Extrovert Personality) และเก็บตัว (Introvert Personality) ตามแนวความคิดทฤษฎีบุคลิกภาพของจุง⁷ (Jung, 1933) ที่โลกลาวไวว

⁷H.J. Eysench, The Structure of Human Personality (London : Methuen & Co., Ltd., 1970), p. 24.

บุคลิกภาพแสดงตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่สนใจ โลกภายนอกและความจริงเป็นสำคัญ เป็นพวกที่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ในวัย ขอบการสนับสนุนอันเร่งรีบ และการสมาคม ไม่ค่อยวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ทำอะไรมีจุดมุ่งหมายและขึ้นอยู่กับโลกภายนอก ถิ่นการฝึกหัดปฏิบัติจริงเป็นหลัก ส่วนบุคลิกภาพเก็บตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่สนใจแต่เรื่องของตนเองเป็นสำคัญ ไม่วางจะเป็นการตัดสินใจหรือการทำงาน เป็นคนที่มีกฎเกณฑ์ตายตัวไม่ยืดหยุ่น ชอบวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ไม่ชอบการสมาคม ขี้อิมและสันโดษ ชอบแยกตัวตามลำพัง

เมื่อพิจารณาคูแล้ว จะเห็นได้ว่านักเรียนที่ชอบคุย สังสรรค์กับผู้อื่นอยู่เสมอ คั้งที่กล่าวมาแล้วมีลักษณะการแสดงออก ที่จัดอยู่ในพวกบุคลิกภาพแสดงตัว ส่วนนักเรียนที่ชอบอยู่เงียบ ๆ ไม่ชอบสังสรรค์กับใครจัดอยู่ในพวกบุคลิกภาพเก็บตัว เด็กสองประเภทนี้มีลักษณะบุคลิกภาพ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าตลอดจนลักษณะการปรับตัวแตกต่างกัน ดังนั้นการที่จะใช้การชมและการติเป็นตัวกระตุ้นหรือเร่งเร้าให้นักเรียนเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานใดคั้งนั้น ครูจึงจำเป็นต้องศึกษาและพิจารณาคูให้รอบคอบเป็นพิเศษ เพื่อที่จะได้เลือกใช้การชมและการติ ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนเหล่านี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องการสร้างสภาพแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียนมากและเห็นว่ามีการศึกษาคนควาเกี่ยวกับเรื่อง ผลการชม การติ ที่มีต่อการเรียน การทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัวน้อยมาก ในต่างประเทศมีการศึกษาของ ฟาร์ดาโน และอะเซลด์รอด⁸ (Farlano and Axelrod) กับ ทอมป์สันและแฮนนิคัท⁹ (Thompson and Hunicutt)

⁸George Farlano, and H.C. Axelrod, "The Effect of Repeated of Repeated Praise and Blame on the Performance of Introverts and Extroverts," Journal of Educational Psychology, 1937.

⁹George G. Thompson, and Clarence W. Hunicutt, "The Effect of Repeated Praise and Blame on the Work Achievement of "Introverts" and "Extroverts"," Reading in Educational Psychology, edited by Victor H. Noll and Rachel P. Noll, (New York : The Macmillan Company, 1963), pp. 245-254.

ส่วนในประเทศไทยยังไม่มีใครทำการศึกษาดูการใช้การชม การติ ที่มีต่อนักเรียนเหล่านี้โดยผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษารื่องนี้ขึ้นเพื่อที่จะศึกษา ทดลองดูให้ทราบแน่ชัดว่าการใช้การชมเชย และการติ เตียนนั้นจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียนทั้งสองประเภทนี้หรือไม่อย่างไร เพื่อครูหรือผู้สนใจจะได้้นำผลการศึกษาวิจัยที่ได้นี้ไปเป็นแนวทางในการสร้างสภาพแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน และปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการชม การติ ที่มีต่อการเรียนและการทำงานของนักเรียนนั้น ผู้ที่ริเริ่มทำการศึกษาวิจัย เรื่องผลของการชม การติ ที่มีต่อการเรียน การทำงานของนักเรียนอย่างจริงจังเป็นคนแรก คือ เซอร์ล็อก¹⁰(Hurlock) เซอร์ล็อกได้ทำการศึกษาดูผลของการใช้การเสริมแรงควววาจาแบบการชม การติที่มีต่อการทำงานของนักเรียนอเมริกัน ซึ่งอยู่ในเกรด 5 และเกรด 6 ทั้งชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 9-11 ปี จำนวน 106 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มติเตียน กลุ่มละเลย (ไม่ชมไม่ติ) และกลุ่มควบคุม ให้สามกลุ่มแรกทำงานรวมกันในห้องเดียวกัน ส่วนกลุ่มควบคุมให้แยกไปทำงานอีกห้องหนึ่ง งานที่ให้ทำประกอบด้วยการบวกเลขจำนวน 100 ข้อ ข้อละ 6 จำนวนทั้งหมดมี 5 ชุด ให้ทำวันละชุด ชุดละ 15 นาที ก่อนทำการทดสอบแต่ละครั้งผู้ทำการทดลองจะเรียกเด็กแต่ละคนในกลุ่มชมเชยออกมาให้คำชมเชยผลงานที่ทำแบบทดสอบในครั้งก่อนหน้าขึ้นว่าทำงานได้ดีพร้อมทั้งกระตุ้นให้พยายามทำงานให้ดียิ่งขึ้น นักเรียนในกลุ่มติเตียนจะถูกเรียกมาหน้าชั้นเช่นกัน และจะถูกติเตียนผลงานว่าไม่ดี กลุ่มละเลยจะได้นับคำชมเชยและติเตียนของทั้งสองกลุ่ม และไม่ได้รับความเอาใจใส่ ผู้วิจัยจะไม่กล่าวอะไรกับกลุ่มนี้คงให้

¹⁰ Wallace A. Kenedy, and Herman C. Willcut, op.cit.,

ทำงานตามปกติเช่นเดียวกับกลุ่มควบคุม ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มชมเชยทำคะแนนเพิ่มขึ้นทุกวันและทำงานดีที่สุด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มชมเชยและกลุ่มอื่น กลุ่มที่เขียนทำคะแนนได้สูงในวันแรก แต่ภายหลังคะแนนกลับลดลงเรื่อย ๆ และทำคะแนนไครองจากกลุ่มชมเชย กลุ่มละเลยทำดีขึ้นเล็กน้อย ส่วนกลุ่มควบคุมทำไม่ดีขึ้นเลย

โคเฮน¹¹ (Cohen) ได้ทำการศึกษาทดลองซ้ำตามแบบที่เฮอรัลด์ทดลอง ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มชมเชยและกลุ่มที่เขียนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เทเลอร์และโฮลท์¹² (Taylor and Hoedt) ได้ทำการศึกษาผลการชมการดี ที่มีต่อคุณภาพและปริมาณการเขียนเรื่อง สร้างสรรค์โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายหญิงของโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตชานเมืองของภาคตะวันตกกลางของอเมริกาจำนวน 105 คน โดยการทำการทดลองไม่ให้นักเรียนรู้อะไร แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชยผลงาน และกลุ่มวิจารณ์ (ติ) ผลงาน ให้นักเรียนเขียนเรียงความเกี่ยวกับค่านิยมวิทยาศาสตร์ 10 แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดละ 1 สัปดาห์ กลุ่มชมเชยจะได้รับคำวิจารณ์ที่เป็นคำชมเชยสำหรับความพยายามในการเขียน ส่วนที่ดีที่สุดจะถูกวงไว้ด้วยหมึกสีแดง สิ่งที่ดีพลาดจะถูกปล่อย ในกลุ่มที่เขียน นักเรียนจะได้รับคำติเตียนในการเขียนและชักชวนให้ทำงานดีขึ้น ส่วนที่ดีจะถูกมองข้าม ส่วนที่ผิดจะถูกวงไว้ ผลการวิจัยปรากฏว่า คำชมเชยโดยปราศจากการแก้ไขในห้องเรียนมีผลดีกว่าการให้คำติเตียน ในขณะที่ทั้งสองกลุ่มได้พยายามปรับปรุงเท่า ๆ กัน กลุ่มชมเชยจะผลิตผลงานได้เกินซัดกว่า และมีทัศนคติที่ดี มีแรงจูงใจสูงกว่า และมีอิสระในการเขียนมากกว่ากลุ่มที่เขียน

¹¹Ibid., p. 32.

¹²Taylor F. Winnifred, and Hoedt C. Kenneth, "The Effect of Praise Upon the Quality and Quantity of Creative Writing," Journal of Educational Research, 62(1966), pp. 80-83.

นอกจากนี้ยังมีผู้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องกรรม การถือศีลหลายท่าน การวิจัยส่วนใหญ่พบว่า การชมเชยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานมากกว่าการติเตียน สำหรับประเทศไทยมีการวิจัยของ สมจิตต์ สุพรรณทัศน์¹³ ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของกรรมชมเชย การติเตียน และการให้ทราบผลงานที่มีต่อการทำงานของนักเรียนชายหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีอายุระหว่าง 10-11 ปีที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 80 คน เป็นนักเรียนชาย 40 คน หญิง 40 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มติเตียน กลุ่มให้ทราบผลงานและกลุ่มควบคุม งานที่ให้ทำคือ การขีดฆ่าตัวอักษร "ณ" ที่มีอยู่ในแบบทดสอบภายใน 5 นาที โดยทำการทดลองติดต่อกันทุกวันเป็นเวลา 6 วัน โดยเริ่มทำการทดสอบครั้งแรกก่อน และต่อไปก่อนทำการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะกล่าวชมเชยกลุ่มชมเชย กล่าวติเตียนกลุ่มติเตียน บอกผลงานให้ทราบแก่กลุ่มให้ทราบ ผลงานทุกครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมให้ทำงานเองตามปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มชมเชย ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มติเตียน กลุ่มบอกให้ทราบผลงานและกลุ่มควบคุม คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายหญิงของทั้งสี่กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชยและกลุ่มติเตียนแตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชยและกลุ่มติเตียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการศึกษาวิจัยของสมจิตต์ สุพรรณทัศน์แสดงให้เห็นว่า การชมเชย และการติเตียนมีผลต่อการทำงานของนักเรียน การติเตียนมีผลทำให้นักเรียนทำงานได้ดีเท่ากับการชมเชย

¹³สมจิตต์ สุพรรณทัศน์, "ผลการชมเชย การติเตียน และการให้ทราบผลงานที่มีต่อการทำงานขีดฆ่าตัวอักษรของนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5," วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509.

นอกจากการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นนี้แล้ว ยังได้มีผู้ที่ทำการศึกษาวิจัย
 ความผลของการใช้การชม การติ จะแตกต่างกันหรือไม่ในนักเรียนที่มีเพศ วัย ความสามารถ
 ทางด้านวิชาการ ฐานะทางเศรษฐกิจและบุคลิกภาพที่ต่างกัน คือ

ฮานี แวน เตอ ไรท์¹⁴ (Hani Van de Reit) ได้ทำการศึกษาทดลอง
 เปรียบเทียบผลของการใช้การชม การติที่มีต่อการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทาง
 การเรียนต่างกัน คือ ได้เลือกทำการศึกษาดทดลองกับเด็กที่บกพร่องในการเรียนหรือนักเรียน
 ที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำ (children with learning disabilities or underachievers
 กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนตามปกติ (normal achievers or non-
 underachievers) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายที่เรียนอยู่ในเกรด 4, 5
 และ 6 จำนวน 90 คน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนตามปกติ 45 คน และ
 นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำ 45 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่ม
 ชมเชย กลุ่มติเตียน และกลุ่มควบคุม โดยให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนนักเรียนทั้งสองประเภท
 เท่า ๆ กัน ผลการวิจัยปรากฏว่า การชมเชยทำให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียน
 ปกติ (Normal achievers) เรียนรู้ได้เร็วกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำ
 (underachievers) เมื่อได้รับคำติเตียนนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำจะเรียนได้
 ดีกว่าเมื่อได้รับการชมเชย ส่วนนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนตามปกติจะเรียนได้ดีขึ้น
 เมื่อได้รับคำชมเชย และเรียนได้ช้าลงเมื่อได้รับคำติเตียน

นอกจากการศึกษาผลของการชมเชย การติเตียน ที่มีต่อการเรียนของนักเรียน
 ที่มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่างกันแล้ว ยังมีผู้ทำการศึกษาวิจัยผลการชม การติ ที่มีต่อการทำงาน
 ของนักเรียนที่มีต่อการทำงานของนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่างกัน คือ เคเนดี (Kenedy)

¹⁴ Hani Van de Reit, "Effects of Praise and Reproof on Paired-Associated Learning in Educational Retarded Children," Journal of Educational Psychology, 55(1964), pp. 139-443.

เทอร์เนอร์ (Turner) และลินเนอร์¹⁵ (Lindner) ได้ทำการศึกษาดผลของการชมการตี ที่มีต่อการทำงานของนักเรียนที่มีสติปัญญาสูง (I.Q. 124-150) และนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาปานกลาง (I.Q. 95-116) จากการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างผลงานของนักเรียนที่มีสติปัญญาสูง พวกที่ได้รับการชมและการตี แต่สำหรับนักเรียนที่มีสติปัญญาปานกลางพวกที่ได้รับการตี มีผลงานเร็วกว่าผลงานของนักเรียนที่มีสติปัญญาปานกลางที่ได้รับการชมหรือไม่ได้รับการชม การตี

รักเซนส์กี อาร์ ฟิลิปป์¹⁶ (Rucenski R. Philip) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้การชมและการบอกให้ทราบผลงานที่มีต่อการทำงานของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายและหญิงเกรด 5 จำนวน 204 คน เป็นนักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะเศรษฐกิจปานกลาง 102 คน เป็นชาย 51 คน หญิง 51 คน และจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจต่ำ 102 คน ชาย 51 คน หญิง 51 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มบอกให้ทราบผลงาน และกลุ่มควบคุม ให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนชายหญิงเท่ากัน และมีทั้งเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและต่ำเท่ากัน ให้เด็กทั้งสามกลุ่มทำแบบทดสอบเกี่ยวกับตัวเลขเป็นรายบุคคล โดยบอกให้เด็กทำเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ กลุ่มชมเชยจะได้รับคำชมเชยในผลงานของตน กลุ่มที่บอกให้ทราบผลงาน ก็จะบอกให้ทราบผลงานของตน ส่วนกลุ่มควบคุมให้ทำงานตามปกติ ให้ทำแบบฝึกหัดทั้งหมด 10 ชุด แล้วนำผลงานครั้งที่ 9-10 มาวิเคราะห์ ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการชมเชย และกลุ่มบอกให้ทราบผลงานทำงานไค้ดีกว่ากลุ่มควบคุม กลุ่มบอกให้ทราบ

¹⁵Wallace A. Kenedy, and Herman C. Willcut, op.cit., p. 324.

¹⁶Rucenski R. Philip, "The Motivating of Two Reinforcers Upon Lower and Middle Class Fifth Grade Children," Journal of Educational Research, 61(1968), pp. 369-371.

ผลงานมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มชมเชย เด็กนักเรียนชายที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ทำคะแนนได้ดีกว่าเด็กนักเรียนหญิงที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ นอกนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทอมป์สันและฮันนี่คัท¹⁷ (Thompson and Hunicutt) ได้ทำการศึกษาผลของการชมและการตีเคียนที่มีต่อการทำงานของเด็กที่มีบุคลิกภาพต่างกันคือ เด็กที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) และเด็กที่ชอบเก็บตัว (Introvert) โดยศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรดที่ 5 จำนวน 5 ห้อง แต่ละห้องมีนักเรียนสองประเภท คือ ประเภทที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัว โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบบุคลิกภาพ (The Introversion-Extroversion Section of a Personality Test by Pinter and Others) ใช้นักเรียน 4 ห้อง เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนอีกหนึ่งห้องเป็นกลุ่มควบคุม งานที่ให้ทำคือ การขีดฆ่าตัวเลข "7" ทุกตัวที่มีอยู่ในแบบทดสอบภายใน 30 วินาที ทำการทดสอบติดต่อกันทุกวัน เป็นเวลา 7 วัน วันแรกผู้วิจัยจะอธิบายวิธีทำแบบทดสอบให้ทุกกลุ่มทราบ และให้ลงมือทำโดยไม่ใ้ใครคอยอะไร วันที่ 2-6 กลุ่มควบคุมจะได้รับคำอธิบายวิธีทำและให้ลงมือทำตามปกติทุกวัน ส่วนกลุ่มทดลองห้องหนึ่งพวกชอบแสดงตัวจะได้รับคำชม พวกชอบเก็บตัวจะได้รับคำติก่อนทำการทดสอบทุกครั้ง ห้องที่สองพวกชอบแสดงตัวจะได้รับคำติ พวกชอบเก็บตัวจะได้รับคำชมก่อนทำการทดสอบทุกครั้ง ส่วนอีกสองห้องที่เหลือห้องแรกพวกที่ชอบแสดงตัวและพวกชอบเก็บตัวจะได้รับการชม ส่วนห้องหลังจะได้รับการตีในวันสุดท้ายของการทดสอบ เด็กทุกห้องจะได้รับคำชมเชยเหมือนกันหมด เมื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์ผลการทดลองปรากฏว่า การชมซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จะทำให้นักเรียนที่ชอบเก็บตัวทำคะแนนได้สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสูงกว่าพวกที่ชอบเก็บตัวที่ได้รับคำติ และพวกนักเรียนที่ชอบแสดงตัวที่ได้รับคำชม ส่วนการตีซ้ำ ๆ กันจะทำให้พวกที่ชอบแสดงตัวทำคะแนนได้สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสูงกว่าพวกแสดงตัวที่ได้รับคำชม และพวกเก็บตัวที่ได้รับการตี นอกจากนี้

¹⁷George G. Thompson, and Clarence W. Hunicutt, op.cit., pp. 245-254.

ผู้วิจัยยังพบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างพวกที่ชอบแสดงตัว ที่ได้รับคำชมและพวกที่ชอบเก็บตัวที่ได้รับการติ และเมื่อให้พวกที่ชอบแสดงตัวและเก็บตัวรวมอยู่ด้วยกัน ก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มชมเชยและกลุ่มติเตียน

สำหรับประเทศไทย ธนอม คงทอง¹⁸ ได้ทำการวิจัยผลของการชม การติที่มีต่อการเรียนของเด็กที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน คือ เด็กนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับที่ ปานกลาง และระดับต่ำ จำนวน 90 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มติเตียน และกลุ่มไม่ชมไม่ติ ให้เด็กทั้งสามกลุ่มทำแบบทดสอบที่เป็นพยางค์ไร้ความหมาย ซึ่งคู่กับตัวเลขเรียงสลับกัน 3 แบบ แล้วใช้เครื่องหมายคำพยางค์และตัวเลขปรากฏในของคำตามลำดับ เมื่อพยางค์ปรากฏในของคำตามลำดับแต่ละครั้ง ก็จะให้นักเรียนทายตัวเลขที่คู่กับพยางค์ตัวนั้น ผู้ทดลองจะให้คำชมแก่กลุ่มชม ให้คำติแก่กลุ่มติ และในกลุ่มไม่ชมไม่ติ ให้ทำงานตามปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า การชม การติ การไม่ชมไม่ติ ทำให้นักเรียนเรียนคำคู่ใดต่างกัน การชมทำให้นักเรียนเรียนได้เร็วกว่าการติ และการไม่ชมไม่ติ การติและการไม่ชมไม่ติมิได้มีผลต่อความเร็วในการเรียนของเด็ก ผลของการชม การติมีผลแบบเดียวกันทั้งในนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ

ในคานบุคลิกภาพ สะอึ่ง คำเนินสวัสดิ์¹⁹ ได้ทำการศึกษาผลของการชมเชย การติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนเช่นเดียวกันกับสมจิตต์ สุพรรณทัศน์ แต่ใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคลิกภาพต่างกัน คือ บุคลิกภาพที่มีความวิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

¹⁸ ธนอม คงทอง, "ผลของการชม การติที่มีต่อการเรียน," วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต บัณฑิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2509.

¹⁹ สะอึ่ง คำเนินสวัสดิ์, "ผลการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลของการทำงานของนักเรียนต่างบุคลิกลักษณะ," วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512.

(High School Personality Questionnaire Form A) โดยเลือกตัวอย่างประชากร จากนักเรียนชายหญิง ชั้นประกาศนียบัตรปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จำนวน 160 คน เป็นนักเรียนชาย 80 คน หญิง 80 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่ม ตามบุคลิกภาพและเพศ โดยให้แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนชายหญิงที่มีความวิตกกังวลสูงและต่ำ จำนวนเท่า ๆ กัน คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มติเตียน กลุ่มชมกอนติ กลุ่มติ กอนชมและกลุ่มควบคุม . แบบทดสอบที่ใช้วัดสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียน เป็นแบบทดสอบ ที่ประกอบด้วยพยานุชนะไทยเรียงตามลำดับทั้งหมด 7 ชุด โดยให้นักเรียนขีดมาพยานุชนะ"ก" ที่มีในแบบทดสอบภายใน 5 นาที โดยทำการทดสอบติดต่อกันทุกวันเป็นเวลา 6 วัน ผลการ วิจัยปรากฏว่า การชม การติ มีผลต่อการทำงานของนักเรียนชายหญิงทั่วไป ทั้งในพวก วิตกกังวลสูงและวิตกกังวลต่ำ การชมเชยทำให้นักเรียนปฏิบัติงานได้ผลดีที่สุด . และ แตกต่างกับกลุ่มควบคุมและกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญกลุ่มควบคุมทำงานได้น้อยที่สุด การชม และการติมีผลทำให้นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลการทำงานดีกว่านักเรียนชายในกลุ่มเดียวกัน และมีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นกลุ่มชมเชย แต่มีแนวโน้มที่แสดง ว่ากลุ่มติและกลุ่มชมกอนติ นักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำมีสัมฤทธิ์ผลการทำงานดีกว่านักเรียน ที่มีความวิตกกังวลสูง ในกลุ่มควบคุมและกลุ่มติกอนชม นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมี สัมฤทธิ์ผลการทำงานดีกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำ และคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเกือบทุกกลุ่มทั้งนักเรียนชายและหญิง

จากงานการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการชมเชย และการติเตียนที่นำมากล่าว ข้างต้นนี้พอที่จะสรุปได้ว่า การชมเชยและการติเตียนมีผลต่อ การเรียน และการทำงานของ นักเรียน ผลงานการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า การชมเชยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนและการ ทำงานได้มากกว่าการติเตียน และผลการศึกษาคัดลองของผู้วิจัยบางท่านพบว่า การชมเชย การติเตียนให้ผลต่างกัน ในนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้าน เพศ วัย ความสามารถ ทางวิชาการและบุคลิกภาพด้วย

ผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับ เรื่องการเสริมแรงควยวาทให้เหมาะสมกับบุคคล มาก จึงที่กล่าวมาแล้วและเมื่อพิจารณาพบว่า มีการศึกษาผลของการเสริมแรงควยวาทที่

มีคือนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันอย่างมาก จึงได้ทำการศึกษาทดลองผลของการเสริมแรง
 ควบจากรวมแบบการชมเชย และการติเตียนที่มีต่อการทำงานของนักเรียนที่ชอบสมาคมและ
 แยกตัวขึ้น เพื่อที่จะศึกษาว่าการชมเชยและการติเตียน จะมีผลต่อการทำงานของนักเรียน
 ทั้งสองประเภทนี้หรือ อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุที่ผลการศึกษาวิจัย ที่นำมาถวาท่างกันนั้นได้ผล
 แตกต่างกัน จึงไม่สามารถที่จะสรุปใดแน่นอนว่าการใช้การชม การติจะให้ผลต่างกัน
 หรือไม่ อย่างไร ในนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานสำหรับการวิจัยครั้งนี้
 ว่า "การชมเชยและการติเตียนมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียนไม่แตกต่างกันและ
 มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียนที่ชอบสมาคม และแยกตัวไม่แตกต่างกัน" โดยผู้
 วิจัยจะทำการทดลองให้คำพูดที่เป็นการชมเชย และการติเตียน แก่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน
 ที่ชอบสมาคมและแยกตัว ก่อนทำการทดสอบสัมฤทธิ์ผลการทำงาน แล้วนำมาเปรียบเทียบ
 ผลการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อการทำงานของนักเรียนแต่ละกลุ่ม ว่าแตกต่างกันหรือไม่
 อย่างไร รวมทั้งจะศึกษาว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะสอดคล้อง สนับสนุน หรือขัดแย้งกับการวิจัย
 ที่กล่าวมาแล้วหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษามหาบทของการให้การเสริมแรงควบจากรวมแบบการชมเชย
 การติเตียนว่ามีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการชมเชย การติเตียน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงาน
 ของนักเรียนที่ชอบสมาคมและแยกตัวในกลุ่มชมเชย กลุ่มติเตียน และกลุ่มควบคุมว่าแตกต่าง
 กันหรือไม่ อย่างไร

ขอสัมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งขอสัมมติฐานไว้ดังนี้

1. การชมเชย และการติเตียนมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียน ไม่แตกต่างกัน
2. การชมเชย และการติเตียนมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียนที่ ชอบสมาคมและแยกตัวไม่ต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการดำเนินงานดังต่อไปนี้ คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสตรีวิทยา ซึ่งมีอายุระหว่าง 12-14 ปี จำนวน 90 คน
2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ชอบสมาคมและชอบแยกตัวนั้น ใช้วิธี ให้เพื่อนประมาณค่า (Peer Rating)
3. การปฏิบัติงาน (Task Achievement) คือ การทดสอบด้วยการชี้คชา พยัญชนะที่กำหนดให้ในแบบทดสอบภายใน 5 นาที
4. การชมเชยและการติเตียนที่ใช้พูดตามคำชมเชยและติเตียนที่เตรียมไว้ ดังที่แสดงไว้ในภาคผนวก ก.

004816

ความจำกัดของการวิจัย

1. ในการศึกษาวิจัยนี้ได้ออกศึกษาเฉพาะผลของการ เสริมแรงคววจาจาแบบ การชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลการทำงานชี้คชาตัวพยัญชนะของนักเรียนที่ชอบสมาคม และแยกตัวที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีวิทยา จำนวน 90 คนเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับการสัมฤทธิ์ผลการทำงานทางคานอื่นหรือกลุ่มตัวอย่างประเภทอื่น
2. การทดลองครั้งนี้ไม่ได้ควบคุมตัวแปรทางคานสภาพครอบครัว ระดับความสามารถ ทางคานวิชาการและสติปัญญา ตลอดจนสภาพอารมณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

คำจำกัดความ

การเสริมแรงควรวาจา (Verbal Reinforcement) หมายถึงคำพูดที่ใช้
เร้าเร้าหรือกระตุ้นการตอบสนองของบุคคล

การชมเชย หมายถึงข้อความที่ให้กับนักเรียนที่แสดงถึงความพอใจในผลงานของ
นักเรียนที่ใดก็ตาม

การติเตียน หมายถึงข้อความที่ให้กับนักเรียนที่แสดงถึงความไม่พอใจในผลงาน
ของนักเรียนที่ใดก็ตาม

นักเรียนที่ชอบสมาคม (Sociable Student) หมายถึงนักเรียนที่ชอบพูดคุย
สังสรรค์ และร่วมสนุกกับผู้อื่นอยู่เสมอ

นักเรียนที่ชอบแยกตัว (Isolated Student) หมายถึงนักเรียนที่ชอบอยู่
เงียบ ๆ ไม่ชอบพูดคุยสังสรรค์ หรือร่วมสนุกกับผู้อื่น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นดังนี้

1. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีให้เพื่อนประมาณค่า (Peer Rating)
นั้นสามารถนำมาใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะที่ต้องการได้

2. แบบทดสอบที่ประกอบด้วยพยานุชนะไทยเรียงตามลำดับ โดยวิธีสุ่มตามตาราง
เลขสุ่มและงานที่ให้ทำคือ การขีดขำพยานุชนะ "ก" ที่มีในแบบทดสอบภายใน 5 นาที เป็น
แบบทดสอบที่สามารถนำมาใช้วัดสัมฤทธิ์ผลการทำงานของนักเรียน และนำข้อมูลที่ได้จาก
การทดลองมาวิเคราะห์ได้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ได้ทราบถึงบทบาทของการชมเชย การติเตียนว่ามีผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร และจะมีผลแตกต่างกันอย่างไรในนักเรียนที่ชอบสมาคมและชอบแยกตัว
2. ผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในด้านการเรียนการสอน เพื่อครูจะได้พิจารณาการให้คำชมเชย และคำติเตียนให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจเรียน หรือบรรลุผลสำเร็จในการทำงาน หรือช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพที่ดีอันเป็นทางนำไปสู่ความสำเร็จในการดำรงชีวิตต่อไป
3. ผลของการศึกษาวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ทางด้านจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวกับด้านการเรียนรู้และการเสริมแรง และจะเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจที่จะศึกษาและค้นคว้าในเรื่องนี้ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย